

Beijing – Peking

Lejak za oknami letiska vyzeral strašidelné. Riadna prietrž, čo trvala už 2 hodiny. Náš let bol posunutý z 12.00 na 15.00 a vyzeralo to tak, že ani neodletíme. Nakoniec sa zadarilo. Spolu s vyše 3 hodinovým letom a cestou z letiska sme do centra hlavného mesta dorazili za tmy. Vonku bolo príjemne, ale únava bola silnejšia. Vodič netušil, kde nás má vysadiť, lebo hotel nebol nikde značený. Po chvíli sme zistili prečo. Bola to ubytovňa iba pre Číňancov, takže po nejakom čase sme museli hľadať iný. Ten, čo nás nakoniec prijal bol príjemným prekvapením. Čistý, nový, priestranný – Life Atour.

Sobota 22.4. Čínsky múr

Tato zajednal vodiča takmer týždeň dopredu. Za 1000¥ nás mal odvieť do 2-hodiny vzdialenej časti čínskeho múru. Starší pán bol ukecaný, ale milý. Veľmi sa mu nechcelo až do poslednej časti, tak nás vysadil v predposlednej – Jinshanling s upozornením, že to nie je vhodné pre deti. Nedbali sme, naše deti sú makači, nevádi, že múr bol v tejto časti strmý s veľa schodmi. Vodič nás mal očakávať o 3-4 hodiny na ďalšom parkovisku. Ako na potvoru som si v hoteli zabudla nosičku. Nejak mi to skoro ráno o 6.30, kedy sme odchádzali, nepálilo. Použijem sveter.

Gweni je nacapená na mojom chrbte a ani sa nepohne.

Počasie je nádherné. Modrá obloha, nikde ani mráčika. A keďže je táto časť strmá s veľa schodmi, nie je tu žiaden Číňan. Arlan sem-tam plače, že nevládze, ale keď nájde veľkú železnú skrutku, ktorú si púšťa dolu múrom, už mu šľapanie hore nerobí problém.

Na hustejšiu premávku narážame asi o 2 hodiny. Niekedy je dokonca tesno a treba čakať v rade, kým sa dostaneme na rad na schodoch, ale to sa už blížime ku koncovému zostupnému miestu. Dolu na parkovisku si dáme instantnú polievku a zmrzlinu a s dobrým pocitom vyrážame naspäť, aby

sme zabili 3 hodiny v zápche. Tato má pocit, že sa nás chce vodič čo najrýchlejšie zbaviť, lebo nám stále navrhuje zobrať si metro.

Nedeľa 23.4. Najväčší trh starožitností

Podľa brožúrky mal byť obrovský. Aj bol. Autobusom sme prešli dosť dlho, aj keď na mape bol blízko. Kopec stánkov so striebrom, zlatom, drahými kameňmi, soškami, keramikou. Naši 2 zberatelia sa dali hneď do práce. Prekutrali všetky špáry medzi kachličkami na zemi. Kúpila som im malé sáčky. Po chvíľke nám prišli ukazovač svoje úlovky. Zlomky kameňov, korálky, Milla dokonca našla nepoškodenú striebornú retiazku a po chvíľke aj prívesok.

Sem-tam im niekto aj pár korálok daroval. Slávinovi učarovali fosílie a na zjednávaní ceny 10 centimetrovej po slimákovi si zgustol. Gweni to veľmi nebavilo. Musela byť na chrbte, inak by mohla niečo poškodiť. A tak sa mi odvd'ačila očúraním.

Hladní sa vyberáme k Nebeskému chrámu – najdôležitejšiemu chrámovému taoistickému komplexu vybudovaným na začiatku 15. storočia a navštevovaným dynastiami Ming a Qing. Nemáme chuť sa veľmi tlačiť v jednotlivých chrámoch. Radšej sa zložíme na ihrisku pre dospelých, akých je v každom meste neúrekom.

Slúžia na udržiavanie sa vo forme prevažne starších ľudí, doslovne dôchodcov. Je ich tu kopec. Starčekovia a stareňky cvičia jógu, natáhajú sa alebo sa len tak masírujú mašinami. Pár ich robí nekonečné výmyky na hrazde. Treba uznať, že starí Číňania sa udržiavajú vo forme a sú neskutočne pružní. Popri cvičení donekonečna diskutujú v skupinkách. Tomu sa povie aktívna staroba. Arlie s Millou čistia svoje nadobudnuté poklady za dohľadu niekoľkých domácich.

Deň končíme prehliadkou najväčšieho námestia v krajine Tiananmen (Brána do nebeského pokoja), kde sa nechal pochovať despota Mao ZeDong. Neskutočné ako mladí i starí Číňania napriek krutosti, ktorou poslal krajinu za svojej vlády, zobrali jeho osobu ako svetca a veria v neho.

Pondelok 24.4. Cesta do LiJiang

Ráno nám tato navrhol "babský čas". Poslal nás s Millou na trh hodvábu. Polhodinu sme zabili blúdením, aby sme zistili, že nákupné centrum tohto mena sa nachádza asi 1 km od nášho hotelu. 5 poschodový nákupný dom mal mnoho malých obchodíkov s premrštenými cenami a tovarom od oblečenia až po hračky. Milla sa urážala pri každom, keď som jej s ľútosťou oznámila, že je to príliš drahé.

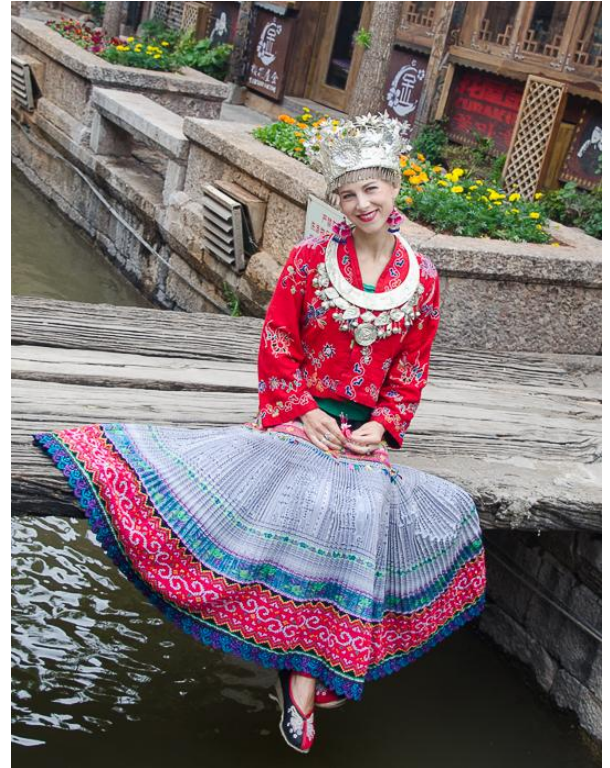
Poobede nás čakal let do provincie Yunnan (južný mrak), na juho-západe krajiny. Pristali sme v LiJiangu nachádzajúcom sa v nadmorskej výške 2400 m. Do mestečka som sa hneď zaľúbila, aj potme. Malé drevenné domčeky v úzkych uličkách s vytočenými

rohmi striech a ozdobenými kvetináčmi s drobnými kvetmi bol zosobnením romantiky. Nás hotelík bol rovnaký. Neďaleké mestečko Baisha bolo postavené za dynastie Tang v polovici 7. storočia a malo významnú pozíciu na južnej hodvábnej ceste, pretože bolo centrum hodvábnej výšivky. Staré mesto LiJiang-u má 800-ročnú históriu a bolo mestom na starej konskej – čajovej ceste, obývanej minoritou Naxi. Provincia má veľmi príjemnú klímu. Priemerná ročná teplota je 12,7°C.

Utorok 25.4. Len tak sa túlať v uličkách

Dnes nebolo na pláne nič. Iba sa túlať nekonečným uličkami a preskúmať zákutia okolo dreveničiek. V každom bol nejaký obchodík a predávalo sa všetko – oblečenie, šperky, bubny, jedlo, alebo sa dalo len tak navliecť do kostýmu, nechať sa nalíčiť a potom sa vycifrovaný ponoriť do davu a užívať si uvoľnenú atmosféru. Slávina pálili ruky na foťáku, keď som sa do jedného kostýmu minority Miao navliekala. Líčenie trvalo dlho. Po 30 minútach som mala pocit, že som minoritná kurtizána. To, že sme cudzinci, pôsobilo rozruch v uličkách. 3 deti zastavovalo a otáčalo ľuďmi. A keď ma ešte zbadali prezlečenú, tak niektorí ostali stáť s otvorenými ústami. Jedlo si nájdeme na miestnom trhu. Tato sa nevie dojesť jačieho mäsa na špízoch a hovorí, že je to v Číne zatiaľ najlepšia dovolenka, čo sa týka jedla. Koláčiky, mäso,

ovocie. Miestnou špecialitou sú koláčiky z lístkového cesta s plnkou z lupeňov ruží. Nie je príliš sladký a chuť ruží je dosť výrazná. Večer ešte stihnem objednať vodiča na ďalší deň. V čínštine. Komunikácia je jednoduchšia, a dokonca sem tam aj zažartujem. Je to dobrý pocit, vedieť sa dohovoriť.

Streda 26.4. Shangli-La

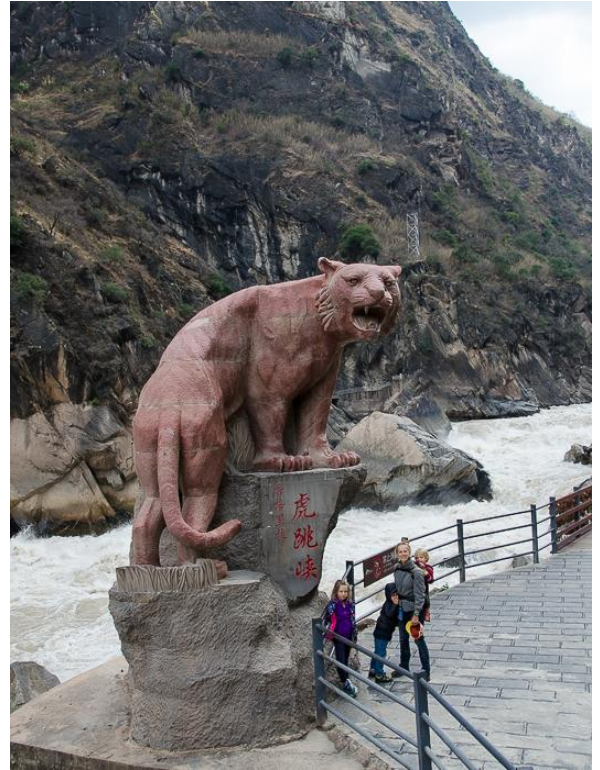
Vstávame skoro, po 6. Kým čakáme na vodiča pri bráne do starého mesta, aj vymrzne. Ešte, že sme si kúpili horúcu kukuricu. Je sladká. V oblasti sa toho dopestuje aj napriek nadmorskej výške dosť. Kukurica a zemiaky sú hlavnými plodinami. Vodič nás prekvapí 6-miestnym autom. Objednala som iba 5-miestne, lebo bolo o 1/3 lacnejšie. Čaká nás cesta do Shangri-la. Míname najvyšší vrch Snow mountain s výškou 5596m.

1. krát sa zastavujeme pri výhliadke na 1. zákrutu Yangtze river. Je to najdlhšia rieka v Číne a 3. na svete. Vyšľapeme 6 poschodí na stožiar, aby sme takmer nič nevideli. Všade naokolo sa

stavia. Dialnice, cesty, mosty, hotely. Čína zistila, že turizmus je dobrý biznis a investuje. Cesta je dlhá. Ukazujem Arliemu potok s hnedou vodou vedľa cesty, aby som ho rozptýlila. Chce vedieť, ako vznikol. Jednoducho mu odpoviem, že všetko stvoril Boh. Naširoko otvorí oči a spýta sa: „Čo, Boh bol aj tu?“

2. Do Shangrili dorážame pred obedom. Je to malé moderné a rozostavané mesto. Som sklamaná, takto som si centrum tibetského budhizmu nepredstavovala. Pri múzeu musíme prestúpiť na malý autobus. Ten nás vyvezie za kopec a náhle sa atmosféra mení. Sivo-zelené kopce nad jazerom a uprostred sa týči komplex budov so zlatými strechami. Je 7°C a trocha mrholí. Nedá nám to a prejdeme sa okolo jazera. Unavení sa tešíme na nejaké jedlo. Vystúpime do opátstva a prejdeme jednotlivé chrámy. Najesť sa však nedá nikde. Až pri poslednom nájdeme malý obchodík, kde mních predáva náboženské predmety a instantné nudle. Boli to asi najlepšie v Číne, nebičko v papuške, a v tej zime nás dobre zahriali. Pri zostupe je v diaľke vidno zasnežené kopce Himaláj. Kričím na Slávina, aby sa pozrel. „Viem,“ zneje jednoduchá odpoveď, načo sa na mňa otočí Milla a zahlási: „On vie všetko.“

3. Po ceste naspäť sa zastavujeme v rokline rieky Yangtze. Miesto medzi hlbokými skalami, kde je šírka iba 20 metrov sa nazýva Leaping Tiger Gorge – hrdlo skáčúceho tigra. Podľa legendy je to miesto, kde bol nejaký tiger schopný za pomoci obrovského balvanu trčiaceho z divokej vody preskočiť rieku. Predpokladám, že utekal, aby ho Číňanci nezožrali. A možno to bol posledný tiger, čo tu kedy žil... Hnedá spenená krútnava pod nami budí rešpekt. Pri raftingu tu zomrelo veľa ľudí. Neďaleko vidíme utopené ružové prasa a okolo pláva kopec odpadkov. Škoda.

Štvrtok 27.4. Deň pri jazere

Dnes máme uvoľnené tempo. Tato má znova chuť na nejaký kostýmček...objavujem nejakú skrytú úchylku? A tak sa popri motaní sa v uličkách znova nahodím do farebného mongolského kroja. Je pekný, až na nepraktickú a ťažkú ozdobu na hlavu, čo mi stále padá. Gwen si ráno tiaž odplakala miestny kroj. Pyšne sa promenáduje v ružovej sukni a neustále opakuje, že je pekná.

Po dobrom obede – jačie mäso, sa taxíkom vyberáme do Guanyinxia údolia, kde by mali žiť nejaké minority. Pri zostupe objavíme veľké jazero a na najbližšie 2 hodín máme o program postarané...deti chytajú ryby. Kúpime im kukuricu a čuduj sa svete, Milla chytí 2 priamo rukou. Pri pohľade na 3 malé postavy ma striasa od pocitu radosti. Sú perfektní. Sem-tam sa síce pohádajú, ale už sa vedia spolu prehrať. Samotná dedina je sklamaním, za poplatok sa dá vojsť na ulicu, ktorá bola umelo osadená do prostredia a slúži ako maketa, ako voľakedy dedina vyzerala. Mimo mini uličky sú iba nové moderné domy obložené väčšinou nevkusnými kachličkami.

Naša taxikárka sa o pol siedmej neukázala. Na sms nereaguje. Podarí sa nám však prihovoriť sa jednej pani, ktorá nám ponúka odvoz v aute, čo si na dnes prenajala. Má 7 miest, tak sa tam bez problému nasáčkujeme. Deti sú hlučné, pani to však nevedí. Ako hovorí, sama mala 3 deti, tak to pozná.

Piatok 28.4. Malebné Shaxi

Ráno si dáme dobré koláče, vajíčka a kukuricu a rozlúčime sa s LiJiangom. Náš šofér sa nechal nahovoriť znovu a berie nás do DaLi – obývaného minoritou Bai. Nemá problém, ak sa niekde zastavíme. A tak sa z 2-hodinoj cesty, stáva

celodenná cesta. Najprv nechce do Shaxi – mestečka v kopcoch, ale, keď povieme, že zaplatíme extra, vyštartuje. Keď z diaľnice odbočíme na úzku cestu vinúcu sa v kopcoch pokrytých borovicami, chápem, prečo nechcel ísť. Po minútach mám žalúdok v krku a chcem byť už tam.

V piatky sa na hlavnej ulici koná miestny trh. Brodíme sa medzi stánkami a vzbudzujeme rozruch. Vychutnávam si atmosféru. Všade sa na nás usmievajú staručké zvráskavené tváre. Živo medzi sebou diskutujú a chichocú sa. Mám pocit, že som sa vrátila o 100 rokov späť. Zo snívania ma preberá horúci potôčik na chrbte. Gweni zabudla, že nemá plienku. V najbližšom stánku jej kupujem elastáky a pokračujeme na malé drevenné námestíčko. V reštike ochutnáme miestnu špecialitu Shaxi

syr a zvyšok času strávime pri rieke, okolo ktorej sa pasú kone. Ani nevieme, ako prešli hodiny. Šofér sa neozval a pri našom návrate je v pohode a pýta sa, či sa chceme ešte zastaviť pri Erhai jazere. Jasné. Deti majú stále kopec energie. Kúpime im sieťky a najbližšiu hodinu sú zamestnaní...až na to, že veľa rýb nechytia. Po ceste do mesta míňame políčka. Sú obrábané ručne, niekedy za pomoci yaka, mašiny takmer ani nie je vidno. Yunnan je iný ako Guangdong. Tu akoby sa zastavil čas. Ľudia majú čas a chuť sa rozprávať a smiať, aj keď voči nám sú omnoho rezervovanejší. Všade je čisto, odpadky sú zbierané okamžite.

Do hostela dorážame po siedmej večer. Prekvapí nás 3 izbami a 3 veľkými postelami. Jednoduchý, ale čistý a personál je veľmi milý. O 9 sú všetky 3 opice nasáčkované vedľa seba na veľkom letisku. Jasné, že po zhasnutí svetla počuť tlmný chichot. Necháme ich si to užiť.

Sobota 29.4. 3 pagody

„Radšej by som sa tlačil na malej mäkkej posteli, ako sa roztáhoval na veľkej drevennej doske,“ sťažoval sa celú noc tato. Nakoniec som mu vystlala posteľ 2x preloženými dekami a zaspal. Je fakt, že sme nerátali, že

namiesto matracov tu používajú dosku na ktorú prehodia deku. Cítila som sa ako japonská gejša, už mi chýbal iba klát pod hlavu, aby som si zachovala pekný účes....

Hneď sa vyberáme do rušných ulíc. Na raňajky si od babenky naproti kúpim porciu horúcich domácich mäsom plnených parených buchiet. Nájdeme si tuk-tuk a za 10 minút vystupujeme pri 3 pagodách a Chongshen monastery. Pagody sa zachovali ešte z obdobia Tang dynastie (začiatok 7. – začiatok 10. storočia). Sú mohutné. Najvyššia má takmer 70 metrov.

Za nimi sa začína komplex chrámov, ktoré sa jeden za druhým ťahajú do prudkých kopcov. Najvyšší Cangshan má 4100 m. Chodenie po chrámoch so zlatými sochami nás nebaví, ale zato sa

zastavujeme pri každom posvetnom bazéne, kde plávajú červené a oranžové karasy. Deti si so sebou zobrali svoje sieťky a hneď sa usadia pri vode. Číňanci sa zastavujú a vyvaľujú na ne oči.

Na obed sa necháme zaviesť do historického centra. Je tam rušno ako v úli. Podobné tomu v LiJiang, iba uličky sú trochu širšie. Obchodíky ponúkajúce nádherné batikované obrusy, strieborné šperky a iné veci na pamiatku. Tato objaví stánok s čerstvými banánovými bábovkami a je v 7-mom nebi.

Zvyšok dňa strávime za mestom, pri nádrži s vodou. Nie je tu nik a tak sa deti môžu dosýta vyblázniť. Ryby tam žiadne nevidíme, ale krpci si nájdú vždy nejakú zábavu. Arlan s Gweni sa vedľa celkom dobre prehrať. Myslím, že mu vyhovuje, že ho pri hre nik nebuzeruje a verne opakuje každú somarinu. Dobré sa unavia a po 8 zalomia ako štolverky. Majiteľ hostela nám zoženie dievča na stráženie a máme 3 hodiny na brázdenie rušných nočných uličiek a dobrú večeru.

Nedeľa 30.4. Túra takmer na Cangshan

Jasne, že by sme ďalší deň chodenia po suvenírových obchodoch nezvládli. Radšej sa vyberáme dobre vybavení na túru. Tuk-tuk, nás najprv zle zavezie na miesto, odkiaľ by nás mala vyviezť lanovka. No, po rýchlej orientácii nás taxi hodí na správne miesto, kde sa v radoch tlačia Číňanci. Dúfam, že hore ich nebude toľko. Pre nepriaznivé počasie sa dostaneme iba na 1 lanovku do výšky 2906 metrov. Druhá na vrch je zastavená pre veľký vietor.

Nevadí. Rozhodneme sa zostúpiť 1300 schodov, aby sme videli 7 dračích jazierok. Zostup je zdĺhavý, lebo sa treba tlačiť cez kopec ľudí. Tam si dáme obed – instantné

polievky a hot-dog. Nasýtení pokračujeme po paralelným

Tu je už turistov málo. Väčšina zostúpila lanovkou späť – typická čínska turistika. Príroda je krásna. Chodník je umelo vysekaný do skál a sem-tam sa nám z nechránených previsov zatočí hlava. Arlana držím pevne za ruku. Sem-tam plače, lebo 8 km je dosť, terén však nie je náročný. A tak, keď sa v poslednej fáze začnú s tatom besniť a naháňať, ani nevie ako odšľapal až ku chrámu Zheng, odkiaľ sa dá lanovkou zvieť dolu. Je stará a pripomína mi tú z detstva, keď ma naši brali na Zobor. Sedačková a sem-tam

držím dievčatá ako kliešť. Dolu pod lanovkou nájdeme parčík s rozkvitnutou lúkou a vyhráme sa všetci.

Po 6 večer dorážame do centra, kde ešte Gweni na pamiatku kúpime čipao. Arlie je uplakaný, ale hrdý, že to zvládol sám. Dobrá zmrzlina mu zlepši náladu. Milla zahľási, že dnes budeme spať všetci ako hríby.... Keď sa jej pýtam prečo ako hríby pohotovo odpovie: „No, lebo tie sa nehýbu.“

Pondelok 1.5. Keďže sa mi nechce opustiť Čínu....

...akoby sa to dalo cítiť. Nastúpime do lietadla, čo po hodine letu znova pristane v DaLi. V KunMingu sa nedalo pristáť, tak nás poslali naspäť. Druhý pokus je platný a prestupujeme do lietadla do Cantonu, s 4 hodinovým meškaním. Škoda, že o pár mesiacov odchádzame z Číny, teraz, keď sa už viem dohovoriť a aj čítať....

